

A vakmerő királyfi

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, élt, éldegélt egy öreg király. Annak a királynak volt három fia. Azt mondta egyszer a király:

- Fiaim, most már elég nagyok vagytok, menjetek el szerencsét próbálni. Visszafele hozzátok magatokkal szívetek kedvesét.
- Igen, apám - válaszolták a királyfiak.

El is indultak mind a hárman. Mentek, mendegéltek, egyszer csak háromfelé nyílt az út.

- Jól van, fivéreim. Azt hiszem, most el kell válnunk egymástól - mondta a legkisebb királyfi.

Így is lett: a legnagyobb ment balra, a középső egyenesen, a legkisebb pedig jobbra. Ahogy ment, mendegélt a kis királyfi, egyszer csak éktelen csipogást hall. Egy kismadárnak beleakadt a lába egy csipkebokorba.

- Jaj, kérlek, segíts, kis királyfi!

A királyfi megfontolt mozdulatokkal kiszedte a madár lábát a bokorból, és a tenyerére fektette.

- Jótét helyébe jót várj! - csipogta a madár, és egy tollat adott a királyfinak. - Ezt csak engedd a szélbe, és máris ott leszek.

Azután elrepült. A királyfi az erdő felé vette az irányt. Egy folyó mentén haladt. A folyó mellett egy kicsiny hal vergődött.

- Kérlek szépen, segíts! Egy nagy hullám kivetett a partra.

A királyfi megfogta a halat és visszadobta a nagy folyóba.

- Köszönöm! Jótét helyébe jót várj! - mondta a kicsi hal, és adott egy pikkelyt a legénynek. - Dobd a vízbe, és megsegítelek.

A legkisebb királyfi a zsebébe süllyesztette az ajándékot, majd tovább indult. Hamarosan vonyítás törte meg a csendet. A királyfi felkapta a fejét. Rögtön meg is látta, kitől ered a hang: egy róka próbált kimászni a folyóból. de a talaj csúszott, így mindig visszaesett.

- Kérlek, segíts, nem tudok kijönni ebből az elátkozott folyóból! - szólt a róka, majd egy újabb nagy csobbanással visszaesett a vízbe.

A királyfi kisegítette a rókát a folyóból, aki ezért egy szőrszálát adta oda neki, hogy ha a legény háromszor ráfúj, akkor rögtön ott terem és segít neki.

Elindult újra a királyfi, de nemsokára szörnyű viharba keveredett. Zengett az ég, dörgött, villámlott. A közelben egy kis ház ablakai világítottak. A királyfi bekopogott. Aztán szemé-szája elállt a csodálkozástól, mert az ajtót egy hétszépességű lány nyitotta ki.

- Adjon Isten, vándorlegény. Mit szeretnél? - kérdezte a szép leány.
- Szállást szeretnék, és ha lehet, vacsorát - nézte a csodaszép lányt a királyfi.

- Kerülj beljebb! - szólt a szép leány, valamint két testvérének édesanyja.

Az órák gyorsan teltek a három leány mellett. Míg odakint esett az eső, bent jókedv uralkodott. Nevetgéltek a lányok, a háziasszony finomabbnál finomabb ételeket főzött, amint megtudta, hogy a legény, aki náluk van, amúgy egy királyfi. A két legidősebb lány mindent megtett, hogy elnyerjék a királyfi tetszését. De ő csak a legkisebbre gondolt. Egy nap azt mondta az asszonynak:

- Ha megengedné, nagyon szívesen elvenném a legifjabb leányát.
- Három próbát kell kiállnod - tájékoztatta az asszony a királyfit. Egy kis szünet után folytatta. - És ha persze a legkisebb lányom is beleegyezik, viheted.
- Mi az első próba, asszonyom? - tudakolta a legény.
- Van a kertemen kívül egy magas tölgy, annak a legeslegmagasabb ágán van egy aranydió, azt hozd le nekem még ma este.

Búsult, búsult a legény, egyszer csak eszébe jutott a kismadár. Elővette a szép kék tollat, és a szélbe engedte. - Mit kívánsz, kis gazdám? - kérdezte a kis madár.

- Jaj! Ne is kérdezd! Azt a feladatot kaptam, hogy hozzam le az aranydiót arról az óriási tölgyfáról. De olyan magasan van, hogy a teteje az eget veri. Le tudnád nekem hozni?
- Már megyek is. Repülök! - s azzal ekként cselekedett.

A madár csak alkonyatra tért vissza az aranydióval a csőrében. Jött ki a házból az asszony, és meglepetten vette észre a kis aranydiót a királyfi tenyerén.

- Látom, ezt teljesítetted, akkor most gondolkodhatsz a következőn. Ez pedig: hozd ki a feneketlen tóból a gyűrűmet - mert véletlenül beleejtettem a múlt évben.

A legény ismét búnak eresztette a fejét. Aztán a zsebébe nyúlt, ahol megtalálta a kis halacska pikkelyét. Nagyon megörült neki, és beleeresztette a mellette csobogó patakba. A halacska rögtön ott termett, és azt kérdezte:

- Mit parancsolsz, édes gazdám?
- Egy ékköves gyűrű van a feneketlen tó legalján, kérlek, hozd fel nekem.

A halacska elúszott, és alkonyat után tért csak vissza, szájában a gyűrűvel. Nagy volt a boldogság, csak asszony volt egyre komorabb.

- A következő próba: a közelben található egy nagy búzatábla, van benne egy tojás - amit múlt héten a tyúkom oda tojt -, keresd meg és hozd el nekem! De nagyon vigyázz rá, nehogy megrepedjen! - szólt.

A királyfinak rögtön eszébe jutott a róka. Elővette a zsebéből a szőrszálat, és ráfűjt háromszor. A róka máris ott termett.

- Mit kívánsz, édes gazdám? - tudakolta.
- Kérlek, segíts megkeresni a búzatáblában a tojást, amit az asszony tyúkjá tojt.

Közösen indultak el. Sokáig keresték, kutatták, már rájuk esteledett, mikor meglették a tojást.

A legény felkapta a földről, de akkor kicsúszott a kezéből és összetört. Ám halljatok csodát!, egy táltos paripa ugrott ki belőle. Így szólt:

- Köszönöm, hogy kiszabadítottál! Hálám jeléül adok egy tanácsot. Ülj fel a hátamra, elmegyünk a hétszépességű lányért - aki valójában egy tündér királylány. A banya - aki az anyjának adja ki magát - befogta őt szolgálóként, és rabságra kényszerítette már nagyon rég.

A legény felpattant a táltos hátára, és nyomban elvágatott a tündérlányért. Sebesen felültette maga mellé, és már éppen indulni akartak, amikor megjelent a boszorkány. Ekkor a táltos egy furulyát adott a tündér leánynak. A hétszépességű tündérlány belefúj, és a banyát elnyelte az iszap. A királyfi hazarepült a táltos hátán a tündérlánnyal. A király nagyon boldog volt, hogy visszatért a legkisebb fia is. Örömeben még a királyságát is neki adta. Azon nyomban összeházasodtak. Hét nap, hét éjszaka szólt a vigadalom, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Szerző: Sarf Janka